

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. XXXV. Factus est Rector Collegij Villa gartiensis, vbi plurimum iuuit D.
Magdalenam Vlloiam eius Fundatricem ad grandia illa, quæ in Dei
obsequiam fecit

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

de; vehemēter sum ex eis exhilaratus. Deus te cō-
pletur; sicut ego cōsolatiōne habeo de via tua; & cō-
scit est in ipso, iuxta illud: k hæc locutus sum vo-
k Iohann. 15, 18.
lo, vt gaudium meum in vobis sit, & gaudium ve-
rum impleatur. Gaudium plenum vult Deus in
erois suis: hæc enim vis est illa, qua curritur per
nam mandatorum eius. Ne autem suspectam rem
habeas, quasi tantus fauor, ac deliciæ, à gradu, &
forte tua sint alienæ: legas S. Augustinum in hunc
locum. Et ne mearum necessitatū obliuiscaris:
nam ego tuarum sum valdè memor. Nec plura:
quām quòd fuerim valdè prolixus erga eum, cum
quo Deus tam diu colloquitur. ille sit in anima
tua, totusq̄ue eius amor. Amen.

CAP V T XXXV.

FACTVS EST R E C T O R C O L-
legij Villa-Garciensis, ubi plurimum iu-
uit D. Magdalena Muloiam eius Fun-
datrix ad grandia illa, quæ in
Dei obsequium fecit.

B S O L V T o triennio sui of-
ficij Salmanticæ circa finem an-
ni 76. constitutus est P. Balthas-
sar ex Vrbe Rector Collegij A N N O
Villa-garciensis, & Magister 1577.
Nouitiorū, qui eò commigra-
bant: eò quòd videretur locus
illis commodior: & quia Dōmus Metivensis non
capiebat omnes; & quia in Prouinca adeò ampla,
atque est hæc Castellana, opus erat duabus domi-
bus

Cc 5

410 VITAE R. P. BALTHASSARIS
bus Probationis, ut in altera ij Tyrone collocantur, qui non possent sine aliquo incommodo esse in altera. Quare mox atque eò peruenit, dedit operam constituendo Tyrocinio, cum eodem fero, ac perfectione, quā fecerat Metinæ, vt Capite 19. suprà, & sequentibus dictum est; in quibus aliqua fuerunt posita, quæ in hac domo euenierunt, & adhuc ponentur alia inferius Capite 47.

ALTERA etiam ratio, cur R. Balthassar factus fuerit illius Collegij Rector fuit, quod D. Magdalena Vlloia Vidua (quæ fuerat vxor Ludouici Quijadi Præfecti Aulæ Caroli Quinti Cæsaris, Duxq[ue] Generalis Peditum Hispanorum, Præses Confilij Indici, ac Dominus eius Oppidi, & aliorum vicinorum, qui obiit Anno 1570.) id valde instanter petivisset propter notitiam, quam habebat de magno Spiritu sancti huius viri, cum quo aliquoties fuerat locuta transeunte per Valis-Oletum, vbi illa alias manebat: tantiq[ue] eum faciebat, vt literas ad eum Salmaticensis Collegij Rectorem daret, in quibus rationem ei redebat animæ suæ, & ille ita respondebat, vt plenè satisfaceret. Accessit etiam informatio Patris M. F. Dominici Vlloij eiusdem Magdalena fratri (viri singularum dotium, & grauissimi inter Religiosos S. Dominici, qui postea fuit Episcopus Mechoacanensis in Indijs Occidentalibus) qui diu valdeque familiariter cum Patre Balthassare egit Abulæ, Metinæ, & Salmanticæ; & experientia ipsâ cognoverat magnum eius donum ad animas ducendas ad perfectiōmem.

57

ET cùm videret, decreuisse sororem suam fundare domum illam Villa-garcensem, suasit ei, vt hunc Patrem peteret, qui esset ibi Rector, & simul ipsa ab eo dirigeretur in rebus animæ suæ. Petijt itaque illum, & facta est voti sui compos, ita feliciter, vt non cessaret gratias Deo agere pro hoc beneficio. Decreuerat hæc Domina, statim atque facta fuit vidua, recipere se ad seruendum Deo in illo insigni Monasterio (quod vulgo Guelgas appellant) Vallis-Olerano, in quo erat Abbatissæ soror viri sui: sed quia illa litem intentauit circa bona sui fratri, non est exsecuta hæc Domina sui animi decretum: sed quamuis in priuata quadam domo in media ciuitate habitaret: adeò tamen recollecta manebat, atque si in ipso esset monasterio. Confitebatur in domo Societatis Professa Patri Ioanni Bradanos per viginti septem ferè annos, qui cum magnῳ eius profectu eam exercuit, quia ad numerum illi obediebat: & interdum conferebat se Villa-garciam, ubi Pater Balthassar commodam habuit occasionem tradendi illi spiritualia Societatis exercitia; & instruendi circa modum orandi, & familiariter cum Deo agendi. Habant spirituales ad illam exhortationes; & quotiescumque illam alloquebatur, colloquium erat semper de Deo: ex quo illa affirmabat, se nunquam vidisse hominem ita altè de rebus spiritualibus loquentem; neque magis industrium, & aptum ad impedienda colloquia secularia, & inserenda spiritualia; eaq; cum fructu prosequēda, ita ut etiam per multas horas talia eius colloquia non

non adferrent fastidium. Etre ipsa ita erat, quod illa nunquam defatigabatur, sed potius huiusmodi rebus audiendis multum delectabatur; & ita sua interiora P. Balthassari communicabat, sicut solent Nouitij suo Magistro. Hoc modo instituta D. Magdalena, cœpit cum spiritu exaltare multas & magnas Eleemosynas, quas faciebat: quæ erant triplicis generis: quedam reparabant miseras, & necessitates corporales pauperum; aliae altius ascendeant, vt hac scilicet via etiam considereret spiritualibus animarum necessitatibus; & aliae denique aliquid ultra addebant, ad augendum scilicet diuinum cultum, Deumque Dominum nostrum amplius honorandum in ijs, quæ ad id sunt dedicata.

IN primo genere fuit valde liberalis, & profusa, vt omnis generis necessitatibus subueniret, Vallis-Oleti in Xenodochio Esguevio duodecim lectos collocauit, vt suis expensis totidem pauperum ægrotorum ratio haberetur: in quem finem sexcentos aureos singulis annis largiebatur: id quod per octodecim annos præstit: Xenodochio verò Resurrectionis toto eodem tempore, assignauit singulis annis trecentos aureos; & Villa-garciae erexit Xenodochium cum sufficientibus redditibus ad medendum pauperibus ægrotis ex locis, qui fuerant suo marito subditi. Magnas quoque Eleemosynas dabant ad collocandas in matrimonio pauperes pupillas, & ad succurrendum necessitatibus occultorum pauperum, quos pudebat publicè mendicare. Quod, vt cum maiori fidelitate, & liberalitate fieret, designauit ad tempus virum quendam honoratum valdequè pium,

qui

qui huiusmodi occultas necessitates inuestigat, & quid ad earum reparationem opus esset: & quæ sic inueniebantur, curabat in charta scripti, & manu propria subscriptam tradebat indigeni, assignato die, quo venturus esset ad ipsius somum pro tali eleemosyna: adeoque erat ad dampnum propensa, & sollicita, ut statim atque mane tempestiuè excitabatur, iubere soleret, domesticos surgere; & videre, an pauperes aliqui accessissent, ut statim eos expediret, ne hoc nomine detinerentur. Statim atque surgebat duo marsupia accipiebat, vnum minuta pecunia plenum, ut ordinariis pauperibus distribueret; alterum verò maiori argenteis, scilicet (Reales vocant) pro occultis: quando pauper accedebat, accepta ab eo charta à se subscripta, largiebatur Eleemosynam in ea expressam; & quamvis ultra eam quantitatatem ordinariè nihil adderet: quando tamen necessitatem maiorem cognoscebat, etiam plura addebat. Omnibus præterea mendicis ad domus fux portas accendentibus (qui frequentes valde erant) eleemosynam ex maternis visceribus largiebatur, ita ut nullus omnino accederet, etiamsi bis aut ter in die, qui absque eleemosyna recederet. Toto ferme anno occupabatur in emendo panno, & tela ad vestes & industria pauperum conficienda. Per manum cuiusdam Canonicus Zamorensis, & aliorum Religiosorum, distribuit multa millia aureorum in subditos viri sui, ut sic eius charitas, & misericordia ad multas, & in varias partes extenderetur.

S B D multò liberaliorem se ostendit in repandis spiritualibus necessitatibus, adiuuans magno

gno Zelo salutem animarum. Cuius rei causa misit duos Patres Societatis P. Ioannem Turrianum, Algerium; & P. Gabrielem de Portu Marochium, dans singulis octo millia aureorum, ad redimendos captiuos; commendans eis, vt eos primū redimarent, qui in maiori periculo essent fidem abnegandi. Quod Patres ita perfecerunt, & Turrianus in charta rationes omnes notatas obtulit: sed bona Domina confidens Deo, & Societati, nunquam eas legere voluit. In eundem etiam finem ingentes fecit Eleemosynas, vt leues foeminæ ex malo statu educerentur, & in domo quadam Probationis, quæ est in ea Ciuitate, collocarentur, vbi cogitarent de aliquo statu honesto suscipiendo; ac docerentur pie, & Christianè viuere, & in hunc finem etiam auxit mille auris annuis, & centum panis oneribus Monasterium Conuersarum eiusdem Ciuitatis, in quod illæ reciperentur, quæ ex improba vita conuerse, vocationem & talentum haberent, vt fierent moniales. Sed ne proprius finis, & scopus huius operis, qui (quod attinet ad redditus ab ipsa assignatos) erat, aberrantes animas ad viam rectam reuocare, temporis decursu mutaretur, acceptantis in eodem monasterio non huiusmodi conuersis à præua vita foeminis; sed honestis Virginibus (pro quibus Vallis-Oleti alia sunt monasteria) fecit ipsa declarationem quandam generalem, quam ad finem huius Capitis reddemus.

S E D multò adhuc magis eximiam suam charitatem, & magnificentiam ostendit in ijs operibus, quæ solum respiciunt bonum animarum, & cultum Creatoris earum: idque cum tanta profusione

missione fecit, ut stuporem adferat. Existenti illi
de S. Matthiæ Apostoli in sua Oratione matuti-
næ, dedit Deus sanctum quoddam desiderium, ut
ficeret particeps felicis sancti Apostoli sortis, do-
cendo Christianam doctrinam, Confessiones ex-
piando, sacramq[ue] Communionem in Ciuitate
Ouerensi, & toto Asturicæ Principatu: in quo
desiderio totum Orationis tempus fuit elapsum.
Consuluit mox Patrem, F. Dominicum Villoium
fratrem suum, tunc Vicarium Prouincialem il-
ius Prouinciae Hispaniæ: qui respondit, si per
ipsam concessionari, & Confessiones excipere
velis, illusio est. Sed illa statim addidit, non
quidem per me, sed expensis meis curando, ut ad
huiusmodi munia exercenda mitterentur Reli-
gioſi, quibus ego ad sustentationem sumptus da-
rem. Cui prudens Frater respondit: id verò bo-
num est, & propterea accipies Apostolicum præ-
mium. Quod si velis doctrinam & Sacra menta
in illis locis, procura PP. Societatis, quos Deus
decreuit pia Domina opus illud solidius facere,
& in ipsa ciuitate Ouerensi Collegium Societa-
tis fundare in eum tantum finem, vt Patres ibi
alarentur, qui animas iuuarent, doctrina & In-
stitutione destitutas, quales tunc maximè in eo
Principatu erant. Approbavit consilium illud
etiam Pater Balthassar; & animauit, ut statim
exsequeretur, quo meritum esset maius, ob ex-
actam, & ad nutum Obedientiam diuinæ in-
spirationi præstitam: &, ut fructu, quem spera-
bat, adhuc in vita sua frueretur: & ita statim mil-
le aureos dedit, ad emendam domū; & mille alios
annuos

annuos ad sustentationē, quibus alios mille adie-
cit: adeoq; largiendo se effundebat; vt cū P. Ioan-
Suarius Prouincialis noster vellet distincte ra-
tiones ponere, vt P. Generalem informaret (pro-
pter quandam occurrentem occasionem) ipsam
Dominam interrogaret, quantum in vniuersum
dedisset; Regium quidem, sed humilem animum
præferens: Certè, inquit, non scio: propter Deum
dedi, ipse rationes nouerit. Voluit Collegij tem-
plum titulū habere S. Matthiæ, eð quòd in huius
Sancti Apostoli Festo Deus ipsi desideria dedisset
tale opus aggrediēdi. Quare dicere solebat; quod
quando Deus hoc ipsi desiderium dedit, videba-
tur, ipsi dedisse totam illam terrā, quasi in Com-
mēda, aut quod Deus talem Commendam ex gra-
tia ipsi dedisset: id quod ex amore, quo illam tra-
ctabat, & quidquid ad eius promotionem, & pro-
gressum pertineret, procurabat, satis appareat.
Fiebat extraordinarius fructus in illa plebe, quē
Patres Societatis colligere cœperūt in illis Mis-
sionibus, cum bini ad concionandum, & confes-
siones audiendas per totam Regionem exirent;
educentes plurimas animas ex multis ignoran-
tijs, & inueteratis peccatis. Et cum Patres Domi-
næ huic dicerent: in multis principatus illius
Oppidis ob nimiam paupertatem, seruari san-
ctissimum Sacramentum cum exigua valde Reue-
rentia: iussit illa fieri quingenta ciboria siue Cu-
stodias argenteas, & aliqua lignea tabernacula
inaurata, & distribui per illa Oppida, vt cum ma-
iori decētia seruaretur. Eodem spiritu, & in eun-
dem finem decreuit postea fundare aliud Socie-
tatis Collegium Santanderi, vt & ibi attendere-
tur do-

tur docendis & iuuandis animabus, in syluis & montibus illis derelictis. Eratq; hoceius desiderium adeo vehemens, vt Confessarius eius dixerit: illam, siue dormiret, siue vigilaret, siue comederet, siue quid aliud faceret, non posse eam cogitationem ac desiderium deponere: eò quod amor Dei, & animarum Zelus illam impelleret, & investigaret. Assignauit statim mille aureos annuos, & intra breve tempus alios mille adiecit. Et ut appareat intentionis eius puritas in horum Collegiorum fundatione, et si sufficietibus redditibus eadotasset, vt ex relatis constat; ac propterea voluerit pro se offerri suffragia Sacrorum & Orationumque pro more Societatis solent pro Fundatoribus offerri: noluit tamquam Patronatus retinere, quod poterat, quia vere ei debebatur: sed libertate eis reliquit, vt si Prelatus quispiam, aut opulentus alias augere vellet eorum redditus: & esse Fundator, ac Patronus, illum pro rali possint admittere. Hæc enim nobilissima Domina non proprium honoré ex huiusmodi operibus, sed diuinum quarebat; neque nomen suum in terra perpetuare, sed gloriam Dei in eadem crescere, ac dilatari.

§. II.

SE VBI magis illius fervor præluxit, fuit huius Collegij Villa-Garcensis fundatio, ut pote opus præcipuum, sibiique reliquis, quæ fecit, charius, cupiebat enim omnibus vijs ac modis, ibidem augeri Dei obsequium, & animarum profectum, & utilitatem. Quare voluit, vt in eo pueri ex tota vicinia docerentur legere, scribere, & Arithmeticam; & humaniores literas alij

Dd

multi;

multi, qui ex diuersis locis eò confluunt, & ingoiter in virtute ac literis proficiunt. Et præterea voluit, eandem domum esse etiam Tyrocinium Societatis, in qua in Spiritu & Religione instruerentur, qui essent per totum mundum postea dispergendi, & Christianam doctrinam, ac perfectionem docturi, quam ibi didicissent. Item ut Collegium illud (quod, in loco paruo situm, separatum magis ac expeditum esset à concursu hominum sacerdotalium) esset quasi domus quedam spiritualis recreationis, ad quam ex tota prouincia concurrerent Patres Societatis ad solatium aliquod spirituale, in maiori recollectione & familiaritate cum Deo sumendum: & ut confortati odore Nouitiatus valde feruentis, rediret cū novo spiritu & animo ad laboradū in suis ministerijs erga proximos. His rationib. animabat P. Balthasar piissimā hanc Dominam, vt opus illud valde perfectum facheret, quæ ex se ipso satis bene erat animata: quia decreuerat, proprias facultates coniungere cū facultatibus viri sui Ludouici Quijadi, qui fuerat Dñs Villa-Garciensis: & iusserrat ibidem fieri facellum, cum valde tenuib. Capellanijs p̄ suo sepulchro: nisi vxor sua vellet etiā ex communib. vtriusque facultatibus monasterium aliquod ibidē erigere. Sed vtrūq; illa præstittit: nam pulcherrimū templum extrui curauit, & simul esset vsui Patribus Societatis, & duodecim Capellanijs, cum quodam Capellano supremo, quas fundauit ac sufficientibus redditibus dotauit, in duplum scilicet, quām vir eius designauerat: vt Officium diuinum, & Sacrum Missæ quotidie carent: ac diebus solennioribus etiam adhibito

orga-

organo, cum ea solennitate, quæ solet in Cathedralibus Ecclesijs adhiberi. Et ideo constituit, ut octo Capellani esset Musici, & unus Capelle Magister; & præterea unus Organista, & sex chorii muenes, & Sacristanus cu separata Sacrificia præclaris ornamentis instructus quorum omnium curam & gubernationem dedit Societati, & ad maiorem omnium firmitatem curauit, rem totam Summi Pontificis bullis & literis confirmari. In eodem templo curauit fieri Sacellum separatum, in quo reposuit multas & præclaras reliquias, pulchre ornatas P. Balthassare Aluario rem ita dirigente, ut ibidem etiam collocaretur sanctissimum Sacramentum: quod Nouitij cum maiori devotione in sacraarium & sanctuarium illud se recipereant ad suam Orationem & Examenum habendū. Et supra oēs reliquias, quæ distributæ erant per quosdam gradus curauit collocari pulcerimam saluatoris nostri imaginem, altitudinis hominis; quam iussit ipse depingi à quodam nostro Patre Nouitio insigni pictore, cui nomen erat Ioannes de Rupe, & fuerat Portionarius S. Ecclesiæ Salmanticensis; quem ceteri Nouitij suis orationibus iuuuerunt, ut imago euaderet valde pia, sicut verè est. Iussit etiam in superliminari facelli hanc scribi sententiam: *Ego sum vitis, vos palmites: ut insinuaretur, facillum dedicatum vtrisq; simul: verè scilicet vitis Christo Iesu, & eius palmitibus, scilicet sanctis.*

AB SOLVO nouo templo, mense Ianuario Anni 1580 instituta est magna solennitas, ut ex antiquo templo transferretur ad hoc nouum, sanctissimum Sacramentum, & ossa defunctorum, quæ in antiquo deposita erant: ad solennitatem

Dd 2

venie

venit ipsamet Domina cum duobus suis fratribus, D. Rodrico Villoio, Marchione de Mota, & P. F. Dominico Villoio, cum aliis præcipuis, & nobilissimis Dominabus ut viderent, quam benè illa suas facultates in usum & commoditatem Societatis collocaret. Venerunt etiam ex nostris P. Iacobus Auellanetus tunc Provinciæ Visitator, & P. Ioannes Suarius Provincialis, & alij multi graves Patres: quos omnes exceptit P. Balthassar iam Rector cum magna charitate & humanitate pro more suo, constituens, ut omnibus plenè prosperetur de rebus necessarijs. Peracta est solennitas cum magna pompa & omnium approbatione: sed proximo die aliquid accidit, quod illam lætitiam diluit ac temperauit. In qua re P. Balthassar heroicam suam Obedientiam, & resignationem; Fundatrix verò ipsa strenuum suum animum, & pietatem prodiderunt: cuius ego sum testis, quia tunc ibi agebam tertiam probationem. Cupiebat piissima hæc Dominillo die cum Fratribus suis, Fratris, ac Neptibus pro valedictione ingredi Collegium, ut lustrarent, quæ ædificata iam erant, de qua re prius aliquid erat actum; sed P. Visitator erat huius sententiæ, quod non liceret illi intrare: sciebat enim à tempore quo ipse fuerat in urbe, quā seuerè & strictè Sua Sanctitas volebat, in huiusmodi ingressibus agi; quod etiam ostendebat Proprius Motus Pij V. quod adhuc vim suam retinebat. Et quamvis Patres Provincialis & Rector securum illum reddebat, & certum ex iudicio Iurisperitorum, tam nostrorum, quam aliarum Religionum, quod hæc Domina, eò quod esset Fundatrix, tantæq; circumstantiæ in eam

am simul concurrerent, posset licet intrare; ille
amen à timorata aut scrupulosa sua conscientia
impulsus, decreuit, ut non ingredieretur. Ipsa ni-
hilominus decreti huius ignara, post Summum
Sacrum ingressa est cum fratribus suis: & illis ad-
ducit in simo transitu manentibus, casu omnino
dignouit P. Visitator: qui à suo scrupulo iterum
impulsus, P. Balthassarem ex suo cubiculo voca-
vit, serio iussit ad D. Magdalena ire, ac dicere,
texiret. Et quamvis P. humiliter proponeret ma-
gna incommoda, quæ hinc oriri possunt; pauca
vero, sic nihil ei diceretur, præcipue cum ipse Vi-
sitator ad id facultatem non dedisset: ipse tamen
iterum iussit, ut sine ampliori replica faceret,
quiebatur. P. Balthasar, licet id valde sentiret,
eò quod res in se adeò esset grauis; & quod ipse
totumque Collegium, & Societas ipsa tota tali
Dominæ esset obstricta: subiecit tamen iudicium
proprium, suamque voluntatem negavit, & tan-
quam Obedientiae filius, eam in hac occasione
manifestè ostendit: nam statim obsecutus est, &
quo potuit optimo modo, ad eam iuit, eiq; quod
iussus erat dixit. Grauiter illa id sensit, & omnes
sunt conturbati; & præcipue Marchio eius Frater,
qui non multum alias tales suæ sororis expensas
probabat, chirotecas suas commotus, in terram
abiecit, dicens: pluris hoc facio, quam si Regnum
Castillæ mihi fuisset datum: ut videas, inquit ad
sororem, cum quibus hominibus tuas exponas fa-
cultates, & quam se tibi gratos ostendant. Totum
hoc P. Balthassari fuit magnæ mortificationi; &
quidem, ut ipse aiebat, maximæ, quam in tota vi-
ta sua habuisset; eò quod in ea magnam suam

D-d 3 propen-

propensionem abnegasset, quā semper conatus est valde gratum se exhibere suis benefactoribus, & nominatim tantæ benefactrici, & in tali occasione. Sed & illa egregium suum animum, peccusque Christianum ostendit: neq; enim tantus hic sensus & dolor efficit, ut illa Societatem amare desineret, eiq; benefacere, & Confessariis eius confiteri, ut solebat, nec vel punctum amisit amoris & reuerentiae erga P. Balthassarem: potius quamprimum domum reuersa est, misit, qui ipsum consolaretur, petens ne tanti rem ipse faceret, ut grauiter eam ferret, sibi enim eius animum & voluntatem satis notam esse, nam cūm adeò esset prudens, & pia, aduerterebat, illud prouenisse ex vehementi timore, aut Zelo, quoip; Visitator tegebatur, ne Deum offendiceret, aut leges Ecclesiæ violaret; non vero, ut ipsi displiceret. Postea vero multa occurrerunt, in quibus Societas studuit illi ut par erat, gratificari: & illa vehementer recreabatur, cūm redibat Villa Gartiam, & videbat pueros ex scholis, qui ferè erant ducenti, exire sibi obuiam, cum lepidis suis saltibus; & ipsos studiosos ex scholis, quæ adhuc dum ipsa viueret, valde florebant, sicut & nunc: quia sunt plures quadringentis. Valde enim recreabatur videns, ingentem fructum fieri in tanta iuuentute, & tam splendida, quæ eò confluebat ex Zamora, Tauro, Vallis Oledo, & alijs vicinis locis; imò etiam remotis valde ciuitatibus ob singularem eius loci ad studia recollectionem: letabatur videns, quanta solennitate Officia diuina à Capellanis pergerentur, Nostris diligentem eius rei curam gerébibus; exultabat animo, cūm videbat raram no-

stro-

strorum Tyronum modestiam; & cum intelligebat insignia dona, quæ Deus illis communicabat; multoq; magis ob spem, q; illij ad bonum multarū animarum destinatur; & ob singularem curam, quam videbat in alijs ministerijs erga proximos, tam illius loci, quam vicinorum adhiberi. Quæ omnia cum videret, valde semper fuit procul ab eius cogitatione, vt operum, quæ fecerat, pœnitentia permota, non satis sibi erat, quod sancta sua desideria cum suo Confessorio conferret; sed de huiusmodi rebus perpetuis consulebat etiam graues & doctos viros: & omnia, quæ erga societatem fecit contulit cum viris sacerdotalibus, quibus multum tribuebat, præcipue cum Licentiatu Ferdinando Villa-Fanno, viro graui, prudenti, sapienti & magni consilij: qui etsi nobiscum alias non ageret: ea tamen approbabat, & ad ea præstanta animum addebat: vt hinc appareret Dei potius manum esse, quæ ad ea facienda impellebat. Ut autem illa omnia solidiora ac firmiora perpetuò essent: obtinuit à Summo Pontifice brevia cum omnibus ad id necessarijs clausulis. Et ultimò edidit quoddam scriptum, in quo constituit Rectorem Collegij sui Villa-Gartensis protectorem omnium piorum operum, quæ ipsa instituisset ac fundasset: vt attenderet an conditiones & onera, quæ illis imposuisset, seruarentur; & nisi re ipsa satisficerent, substituit ipsum Collegium Villa-Gartense, ut reditus, quos illis assignauerat, ad se accepseret.

H A C fuerunt insigniora externa opera
Dd 4 hijus

a Proh.31.10 huius verè a fortis mulieris, cuius valor & precium est tanquam rerum preciosissimarum procul & de ultimis finibus terræ aduenientium : cuius tamen maior præstantia est in virtutibus, & operibus internis, quæ externa comitabantur, ut se ipsam multò magis in eis perficeret. de quibus in proximo capite fusiùs.

C A P V T XXXVI.

P A T E R B A L T H A S S A R
literis suis eandem Dominam iuuat,
quam Deus ad insignem per-
fectionem eue-
xit.

VMD. Magdalena Vlloia Vallis Oleti ordinariè resideret, P. verò Balthasar in Villa-Garcensi eius Collegio, inde illam suis literis, aptisq; consilijs iuuabat; semper illam ad perfectionem, suiq; ipsius ab negationem extimulans: quæ res magnis huiusmodi personis valde est difficilis: eò quòd consueuerint valde suis appetitionibus obsequi, ac proinde eas mortificare horreant. Ad eam igitur probandam, & experimentum aliquod in hoc generere accipiendum, ac simul eandem extimulandam, inter alias literas, hasce ad illam circa festum Natalis Domini dedit.

§.I. DEVS